

BARBARA FREETHY

SEL
ÖÖL

Callaway perekonna romaan

Barbara Freethy
On a Night Like This
2015

Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub eranditult kirjastusele
ERSEN.

Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine ilma valdaja
loata on õigusvastane ja seadusega karistatav.

See raamat on ilukirjanduslik teos. Kõik sündmused, dialoogid ja
tegelased on autori kujutlusvõime vili ning neid ei tohi tegelikeks
pidada. Võimalikud sarnasused elavate või surnud inimestega on
kokkusattumus.

Kaane kujundanud Reet Helm
Toimetanud Tiiu Sulsenberg
Korrektor Inna Viires

Copyright © 2013 Barbara Freethy
All rights reserved.
© 2016 Kirjastus Ersen

B05311316
ISBN 978-9949-25-926-7

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest **www.ersen.ee**.

*Minu vapustavale andekale tütrele Kristenile.
Sinuga selle teekonna jagamine on imeline!*

ÜKS

Kui Sara Davidson teismelisene oli, valdas teda koolist koju tulles alati ebamugav tunne, kui ta maja ees isa autot nägi. Ta pani vaimu eesootavaks õhtuks valmis, tegelikult ei saanud ta aru, miks ta hirmu tunneb. Stephen Davidson polnud teda kunagi füüsiliselt karistanud, aga isa oli olnud nõudlik ja tema sõnad lõikasid alati nagu nuga. Enamasti polnudki kõige hullem see, mida isa ütles, vaid tema tõrjuv pilk ja külm vaikimine, mis tavaliselt järgnes sellele, kui ta tütres pettunud oli.

Rendiautost väljudes kinnitas Sara endale, et nüüd on teisiti. Ta oli kahekümne üheksa aastane, edukas advokaat ja ta polnud kümme aastat lapsepõlvkodus elanud. Miks ta siis ikkagi ärevust tundis?

Tema suhe isaga polnud kunagi olnud päris tavaline.

Nad olid seotud küll bioloogiliselt, ent emotsionaalselt olid nad nagu erinevatel poolkeradel. Sara ema Valerie oli olnud nende vahel puhvriks, aga ema suri, kui tütar oli üheksateistkümneaastane. Viimased kümme aastat olid nad olnud isaga kahekesi. Tegelikult oli ta enamasti olnud üksinda.

Ehkki isa oli tasunud tema hariduse ja elamiskulude eest, ei olnud ta käinud koolide lõpetamistel – ei kolledži ega ülikooli omal. Viimati nägi Sara isa silmast silma viis aastat tagasi vanaema – isa ema – matustel.

Ta kõndis mööda teerada ja peatus trepi ees, käed tihedalt ümber veinipudeli, mille ta oli toonud kaasa pühapäevaks, isa kuuekümnendaks sünnipäevaks. Ta oli püüdnud leida midagi, mida veiniekspert hindaks – 1989. aasta Chateau Mouton

Rothschild Bordeaux'd. Vein oli maksnud sama palju kui Sara igakuine autoliising ja ta lootis, et kulutus tasub end ära. Isa oli tema ainuke elus olev sugulane ja ta soovis uskuda – võib-olla rumalast peast –, et nad suudavad siiski omavahel suhelda.

Närvid tõmbusid pingule ja Sara pidi võitlema sooviga põgeneda. Ta oli lennanud riigi teisest otsast isale külla – nüüd ei saanud ta enam meelt muuta. Ta püüdis pekslevat südant rahustada, vaatas ringi ja tuletas meelde, et see oli kunagi olnud tema kodu.

Tema isa kahekordne valge laudise ja tumepruunide aknaraamidega maja asus San Francisco lähistel keset St. Francis Woodi eeslinna. Ookeani läheduses paiknevas linnaosas olid põhiliselt aiaga eramajad, kesklinnas oli palju kortermaju.

Sara perekond oli kolinud siia siis, kui ta oli üheksa-aastane ja üks tema lemmikkohti oli olnud eesmise veranda kiik. Ta oli veetnud seal palju tunde, lugedes või vaadates naabermaja lapsi. Callawayd olid iiri suur katoliiklik segapere. Jack Callaway oli nelja pojaga lesk, kes oli abiellunud lahutatud naise Lynda Kane'iga, kellel oli kaks tütart. Koos said nad kaksikud, poisi ja tüdruku, nii et peres oli kokku kaheksa last.

Kuna Sara oli pere ainus laps, olid Callawayd teda paelunud ja ta oli olnud ka pisut kade. Jack Callaway, iirlane, oli seltskondlik ta jutustas vahvaid lugusid ja sõbrunes kergesti kõigiga. Jack oli San Franciscos tuletõrjuja, käies nii oma isa ja vanaisa jälgedes. Callawayd olid sündinud teenima ja kaitsma ning kõiki lapsi oli julgustatud perekondlikku traditsiooni järgima. Vähemalt kahest poisist olid saanud tuletõrjujad ja Sara teadis ka seda, et samuti tema sõbrannast Emmast, aga ta polnud viimasega mitu aastat suhelnud.

Sarat tabas nostalgialaine, kui pilk piki kvartalit libises. Ta oli unustanud oma lapsepõlvesõbrad – tal polnudki neid palju olnud, aga ta kuulis ikka mineviku helisid, lapsi naermas ja mängimas. Callawayde poisid olid siin ringi jooksnud, suviti tänaval

pesapalli, jalgpalli või mingeid muid enda väljamõeldud mängu mänginud. Vahetevahel võttis ka Sara neist osa, aga seda juhtus harva.

Ta võis ju kasvada Callawayde kõrvalmajas, aga tema maailm oli sootuks teistsugune – vaikne, struktureeritud, distsiplineeritud, maailm, kus hinnete ja saavutuste ootused olid laes ja lõbutsemine ei kuulunud tema ellu.

Sara lükkas ohates mineviku tagasi sinna, kuhu see kuulus, ja läks trepist üles. Oli aeg venitamine lõpetada.

Ta helistas kella ja hetke pärast avanes välisuks. Isa sünget pilku nähes tõmbas ta järsult hinge. Stephen Davidson oli sada üheksakümmend kaks sentimeetrit pikk, seega Sarast kolmkümmend sentimeetrit pikem ja oli alati tütre paanikasse ajanud. Isal olid tumepruunid juuksed, pruunid silmad ja kõhn kehaehitus. Täna olid tal jalas mustad püksid ja valge nõõpidega särk, riietus, mida isa oli alati nädala sees kodus kandnud. Ta tundus kõhnem, kui Sara mäletas, samas oli isa alati heas vormis olnud. Distsipliin puudutas kõiki tema elu tahke.

„Üllatus!“ ütles Sara, sundides end naeratama.

„Mida sina siin teed, Sara?“

„Sul on pühapäeval sünnipäev.“

„Oleksid pidanud helistama.“

„Sa poleks ju lubanud mul tulla.“

„Ei oleks jah,“ nõustus isa. „Praegu pole hea aeg.“

Kümme aastat pole olnud head aega. „Kas ma tohin sisse tulla?“ küsis Sara.

Isa kõhkles kaua ja noogutas siis alistunult.

Sara astus üle läve, mõeldes, et ületas äsja esimese takistuse. See ei jää ainukeseks, ent ta oli vähemalt uksest sisse pääsenud. Ta seisatas ja vaatas paremal asuva elutoa poole. See oli ametlik valgete diivanite, klaaslaudade ja kallite kunstiteostega tuba. Nad polnud perena selles toas kordagi koos istunud ja paistis, et selles

osas muutusi polnud. Vasakule vaadates nägi ta pika mahagonist lauaga söögituba ja samu kuivatatud lilledest lauakaunistusi, mis oli seal kogu aeg olnud.

Asjaolu, et maja polnud kümne aastaga muutunud, viitas arvatavasti sellele, et ka isa polnud muutunud.

„Sa poleks pidanud ette helistamata tulema, Sara,“ kordas isa ja Sara vaatas tema poole.

„No igatahes olen ma siin ja tõin sulle kingituse.“ Ta ulatas isale veini.

Isa võttis vastu tahtmist pudeli, silti õieti vaatamata. „Täna.“

„See on väga haruldane,“ sõnas Sara, lootes innukamat reaktsiooni.

„Kindlasti.“ Isa pani pudeli väikesele lauale.

Sara ajas end sirgu, isa loidus ärritas teda. Aga ta teadis ka, et nende vahel kõrguva jäämäe sulatamiseks ei aita pudelist veinist. „Tahaksin nädalavahetuseks siia jääda.“

„Sa tahad siia jääda?“ küsis isa hämmeldunult.

„Miks mitte? Sul on ruumi.“ Sara läks trepist üles, mõeldes, et ei oleks arukas isale vastuvaidlemiseks aega anda. Isa oli suurepärane advokaat, kes oskas väidelda, ent ka Sara oli päris osav.

Teisele korrusele jõudes langes tema pilk neile kahele ainukele perefotole, mis kunagi nende kodus olid välja pandud. Vasakul oli perefoto neist kolmest, mis oli tehtud umbes siis, kui Sara oli üheteistkümnene. Ta mäletas selgelt, kui väga oli ema tahtnud professionaalse fotograafi juures tehtud fotot ja kui väga oli isa sellele vastu olnud, aga see oli ka üks vähestest lahingutest, mille Valerie oli võitnud.

Teisel fotol oli Sara koos emaga keskkooli lõpetamisel. Ema naeratas uhkelt. Nad olid väga sarnased, sarnase välimusega – pikergune nägu, pikad paksud helepruunid juuksed, mis ulatusid üle õlgade ja teineteisest kaugel asetsevad tumepruunid silmad.

Sarat tabas kurbuselaine, kui ta mõtles sellele, et see oli viimane foto temast ja emast. Kaks aastat hiljem oli Valerie surnud.

Sara pööras mälestustele selja ja läks mööda koridori edasi. Tema tuba asus selle lõpus. Seal polnud suurt midagi – voodi ja madrats, ühes seinas tema vana laud, teises kummut. Raamatu-riiulid olid tühjad, nagu ka sahtlid. Mõned naelad näitasid, et seinal olid ripunud pildid. Tema lapsepõlvest polnud mingeid jälgi.

See poleks pidanud teda üllatama. Isa oli paari aasta eest talle mitu kasti saatnud, aga siiski oli üsna nukker näha, kuidas tema varasem elu oli täielikult ära kustutatud.

Sara astus akna alla ja nägi tuttavat vaatepilti – Callawayde tagahoov. Suur puudust kindlus koos liumägede ja tunnelitega oli nüüd tühi. Nagu tema nii olid ka Callawayd suureks saanud. Ta mõtles endamisi, kas keegi neist võiks veel ka kodus elada.

„Nagu näed, ei ole ma külaliste vastuvõtmiseks valmis,“ ütles isa tema mõtetesse sekkudes.

Sara pöördus ja nägi teda ukssel seismas. „Olen kindel, et kapis linu on. Mul pole palju vaja.“

Isa vaatas talle otsa, tema tumedatest silmadest ei olnud võimalik midagi välja lugeda. „Miks sa siia tulid, Sara?“

„Tahtsin su sünnipäeva ajal siin olla. Me pole kaua aega suhelnud, ainult meili teel. Peaksime rääkima, end teineteise tegemisega kurssi viima.“

„Miks sa peaksid minuga rääkida tahtma?“

Hämning isa silmis sindis Sarat mõistma, kui kaugeks on nad teineteisest jäänud. „Sa oled minu isa, minu perekond. Meil polegi kedagi teist.“

„Kas sul on raha vaja?“

„Asi pole rahas. Ema ei tahtnud, et me võõraks jääme. Peame oma suhet parandama.“

Isa vaatas teda pikalt ja ütles siis: „Sul pole siin enam midagi, Sara. Ma soovin sulle head, aga me mõlemad peame edasi liikuma.“